

[Lønger]

økonomiske politik. Det er så dyrt at købe på kredit, at de mennesker, som kan låne på enhver anden måde, naturligvis vil foretrække det og naturligvis har foretrukket det. Kreditkulturens tvungne dyrkere er jo i høj grad folk, som ikke har andre måder at låne på – ja, end ikke har andre måder at skaffe sig goder og inventar på end ved at købe på afbetaling. Når to unge mennesker mødes og forelsker sig og sød musik opstår og amorinerne svæver i luften, så er det jo ikke ligefrem indlysende, at de nu absolut har lyst til at sidde på to ølkasser og spise deres kartoffelsuppe, og så er det, at dette forslag kommer ind i billedet og virker på samme måde som en skat på amoriner.

Men kreditkulturen er jo også med i kartoffelkuren ud over dette lovforslag, og det er sådan set det, der gør det helt uacceptabelt, fordi kreditkulturen også er omfattet af indgrebet over for renterne, og kreditkulturen er med, fordi forslaget om stempelafgifter også virker på den, og med dette forslag kommer den så med for tredje gang.

Hvor usunde, hvor kostbare disse kreditformer altså end er, er det altså de kreditformer mere end pengeinstitutterne, der benyttes af de fleste dårligt stillede, og de rammes ikke én, ikke to, men hele tre gange på den måde, som indgrebet er udformet. Det synes jeg er uretfærdigt, selv om jeg som sagt meget gerne vil være med til at se nærmere på, hvordan vi kan afvikle kreditkulturen, som den har udformet sig. Men så skal det være som led i en helt anden økonomisk politik, og en måde at begrænse kreditkøbet på var måske i stedet at se på, hvordan disse kreditkortkæder får deres midler, og være med til at begrænse kreditkortet ved at stoppe op for finansieringen allerede i første led.

Hvis vi ser tilbage på tidligere lovgivning på dette område, viser det sig, at det er et rent og skært tilfælde, at vi i dag har en kreditkøbslov, som ikke i hvert fald delvis omfatter de erhvervsdrivende, således at man også delvis ville være kommet til at ramme dem med dette indgreb.

Man har tidligere sagt i en lovgivning på kreditområdet, at der var brug for den samme beskyttelse af den svage part, nemlig køberen, når det drejede sig om små erhvervsdrivende, der købte deres varer ind til forbrug i virksomheden. Hvis man nu havde haft den slags synspunkter inde i billedet, da

man vedtog kreditkøbsloven i sin tid, ville vi her have stået med en helt anden kreds, som regeringens indgreb ville have ramt mere eller mindre tilfældigt. Det er altså et tilfælde, at vi ikke får fat på de erhvervsdrivende, fordi man af nogle helt andre politiske grunde har valgt at tage dem ud.

Hvis regeringen troede på virkningen af sin egen renteaftgift, kunne kreditkulturen vel også begrænses ved den del af indgrebet – den renteaftgift virker jo også dér. Desuden virker den på allerede indgåede afbetalingskøb, og det kan under ingen omstændigheder begrundes i nogen som helst betalingsbalance, al den stund de varer, der er købt ind, allerede har belastet betalingsbalancen én gang, og de kan vel ikke komme til at belaste betalingsbalancen en gang mere, uanset om de er med eller ikke er med i dette indgreb.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Det har jo været en meget interessant og lang debat, vi har haft om et af lovforslagene i kartoffelkuren, nemlig det lovforslag, der lægger en afgift på forbrugsrenter. Den har været interessant, fordi næsten alle, der har taget ordet, har erklæret sig fuldstændig enige i det sigte, lovgivningen har haft, og altså synes, at det er en rigtig politik, regeringen fører ved at skride ind over for det lånefinansierede forbrug og derved forsøge at fremme opsparing og begrænse kreditgivning. Det er der i og for sig ikke noget overraskende i, for det er nøjagtig den samme målsætning, som var målsætningen for skattereformen, nemlig at fremme opsparingen og begrænse kreditgivningen, og det er klart, at de partier, der står bag skattereformen, også må støtte dette sigte.

På den anden side blev der jo stillet en række spørgsmål og rejst kritik mod nogle af de midler, som er angivet i det foreliggende lovforslag, og jeg skal forsøge at sammenfatte nogle af disse hovedproblemer og give et svar på det.

Inden jeg gør det, vil jeg lige understrege, hvad der er lovens sigte. Det er som nævnt at fremme opsparing og begrænse kreditgivning, men det er regeringens tro, at dette lovforslag i forbindelse med de andre lovforslag, der er led i kartoffelkuren, vil medføre et rentefald, og vi ønsker, at dette rentefald skal komme, fordi det vil styrke vores pro-